

The background of the cover is a watercolor illustration of an underwater scene. It features various sea creatures in shades of blue, green, and yellow, including a large whale-like creature in the foreground, several smaller fish, and a red, glowing object in the center. The overall mood is mysterious and somewhat somber.

Cat Rambo

A szirének
nékem
már nem
énekelnek

 S mag

Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Cat Rambo *A szirének nékem már nem énekelnek* című novellája először olvasható magyarul. A mű szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetésével, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Cat Rambo

A szirének nékem már nem énekelnek egy emberi küzdelem története az erőszak és a múlt árnyai egy olyan jövőben, ahol a genetikai módosítások és a mesterséges intelligencia mindennaposak.

Cat Rambo

A szirének nékem már nem énekelnek

Niko behajolt mögöttem a kabinba, hangját fölemelte, hogy a motor és a víz zúgásán túl is halljam: – Amikor *választhatsz*, mi lesz a döntés? Fiú vagy lány?

Feleltem volna, ha úgy gondolom, valóban érdekli. De addigra már elhagytuk a partot, a Halom felé indultunk, ő pedig csak csevegni akart, mert tudta, milyen sokáig tart az út. Nem érdekelte, férfi leszek-e vagy nő, mindenképpen a haverja, Lolo maradok. Éreztem, hogy a hajó figyel, de nem szólalt meg, mert tudta, hogy nem akarom, és kikapcsolom, ha túl messzire megy.

Ezért tovább kormányoztam a *Mária Magdolnát* és azt mondtam, még nem tudom és nem is számít, hacsak nem szakítunk le nagy zsákmányt a Halomnál, mielőtt odaérnének a cégguberálók. Utána megint hallgattunk, és csak a motor morgása rezgett felfelé a lábamban. Jorge Felipe a másik oldalára fordult a függőágyban, amelyet a kampók számára mennyezetbe kalapált szögekkel sikerült a kabinba ügyeskednünk. A hang, amit hallatott, egyaránt lehetett horkolás vagy szellentés, sőt, mindkettő.

Jorge Felipe szerzett tudomást a Halomról. A fickó, aki felfedezte, azt mondta, négy-öt kilométer átmérőjű lehet. Négy-öt kilométernyi elsőosztályú szemét az óceánon lebegve, régi műanyagdarabok, fa és isten tudja, még micsoda, amit az áramlat söpört össze egy helyre. Mind újrahasznosítható, félkilónként öt centet ér. A cégguberáló hajók egy héten belül ott lesznek, szétkapják, és azt a temérdek pénzt mind vállalati gépekbe, vállalati szájakba töltik.

De mi hamarabb érünk oda, kiharcolunk magunknak egy darabot, ami bőven elég lesz, hogy mind megszédjük magunkat. Én szerettem volna *választást* kérni, azt pedig nem tehetem meg, amíg képtelen vagyok kifizetni az orvosi számlát. Niko azt állította, nem kuporgat semmire, valójában mégis – elég pénze lesz, hogy egy hónapig lazíthasson, és ne kelljen aggódnia amiatt, miből eteti az anyját és a nagycsaládot.

Jorge Felipe csak ki akart jutni Santo Nuevóból. Neki megfelelt bármi,

amivel elmenekülhet a falunkból, és ehhez az első lépés a jegy megvásárlása volt. Még a viharos évszak előtt el akart tűnni, amikor mind abból éltünk, amiből tudtunk, mielőtt tavasszal felbukkant volna az új turistasereglet.

A tél szűkös hónapokat jelentett. Jorge Felipe, akármilyen nyugodtan horkolt is most, érezte a kilátástalanság fogát. Ezért vett be engem is, a *Mária Magdolna* használatáért cserébe. Az idő nagy részében nem sok mondanivalója volt a számomra. Tudtam, hogy a frászt hozom rá. Elmondta Nikónak, tudván, hogy ő továbbadja nekem. De nem volt más barátja, akinek akkora hajója lett volna, amelyik képes nagy darabot lehasítani a Halomból és bevontatni újrahasznosításra, mindezt félkilónként öt centért. Én meg úgy véltem, kicsinyes, rosszindulatú és veszélyes. De ismerte a Halom koordinátáit.

Félrehajtottam a fejem, hallgattam a motor zaját és ellenőriztem a ritmusát, hogy minden rendben megy-e. A hátsó pumpa ismerős dohogása nem adott okot aggodalomra, sem az, ahogyan a ballasztzivattyú köhögött, amikor először bekapcsoltam. Ismertem a *Mária Magdolna* minden nesztét. Régi már, de működik, és a hidromotorokkal és a napelemekkel elboldogul.

Időnként elképzeltem, ahogy ráfuttatom egy zátonyra és elúszom, őt pedig ott hagyom, hadd borítsa be a madárürülék és a moszat, miközben a hangja hosszan könyörög, míg csak az akkumulátorok bírják. Néha elképzeltem, ahogy fogom az egyik kis vágólézert és levágok róla mindent a védtelen agydoboz körül, amely mélyen a kabin padlója alatt rejtőzik, aztán egyenként elmetélem a bemeneteket, míg egyedül marad. Olykor még szörnyűbb dolgokat is elképzeltem.

Fortunato bácsikámtól örököltem. A nagybátyám úgy szerette a hajóját, mint egy asszonyt, és az mindent megtett érte, beosztotta az utolsó benzincseppeket, kicsit élesebben kanyarodott, amit sem nekem, sem másnak nem volt hajlandó megcsinálni. Akár egy elhagyott nő, aki még mindig a szeretője után vágyódik, holott az rég tovább lépett. Szétszedhettem és újrahunghattam volna az MI-jét, de akkor elveszítettem volna a tudását. A képességét, hogy felismerjen engem.

A kabint úgy hagytam, ahogy a nagybátyám: az ajtó mellett a baseballsapkája csüngött egy akasztóról, a humorító nőket ábrázoló fotói a

mennyezetre voltak lakkozva. Néha megfordult a fejemben, hogy felülfehem őket. De a nagybátyámra emlékeztettek és arra, hogy soha nem bocsáthatok meg neki. Az ember azt gondolta volna, hogy a fotók elegendőek a számára, de csak feltűzelték. Néhányan azt mondják, így megy ez a pornóval, egyre több és több kell, míg az ember már nem tud uralkodni magán.

Nem mondhatnám, hogy a tapasztalatom igazolja ezt.

Fortunato bácsi büntudatból hagyta rám a *Mária Magdolnát*, mert nyomasztotta, amit tett, nyomasztotta, hogy az unokahúga úgy döntött, nem nélkülivé válik, és inkább mindent félretesz, semmint nőként kelljen élnie. Én voltam a faluban az első, aki a *választás* mellett döntött, de a világon messze nem voltam úttörő. Akkoriban divatba jött, és sok híresség „terápiás okból” elvégeztette a gyerekein. A nagyanyám, Füge mama szerint mindez természetellenes és az egyház ellen való, és a szigetek összes papja eljött és beszélt velem. De nem tudtak megingatni. Volt egy program, amelyik a nemi erőszak áldozatainak beavatkozását finanszírozta. Én is rajtuk keresztül fizettem érte, bár nem voltam hajlandó megmondani nekik, ki tette.

Nem hagyhattam, hogy megbüntessék. Ha bezárták volna, a nagyanyám elveszti egyetlen támaszát. Én azonban ki tudtam vonni magam a hatalma alól azáltal, hogy megkefélhetetlenné tettem magam. Semlegessé. Semlegessé mindaddig, míg nemet nem választok. Azt azonban nem mondták el nekem, hogy beszállni ingyenes, de kiszállni pénzbe kerül majd. Rengeteg pénzbe.

Amikor először megtudtam, hogy rám hagyta a hajót, nem akartam elfogadni. Két hétig hagytam, hadd gyűljenek rajta a kagylók a kikötőben, végül lementem.

Nem megyek, ha a tél nem őrjít meg. Sehol nem akadt munka, nem volt mit tenni, csak ülni otthon a nagyanyámmal és hallgatni, ahogy öreg barátnője gyerekei miatt aggodalmaskodik és kedvenc szappanoperája történéseit meséli.

Amikor végül meglátogattam a *Mária Magdolnát*, nem szólalt meg, míg a fedélzetére nem léptem. Először csak álltam és néztem. Nem valami különleges: dobozserű, és már harminc éve sem volt korszerű. Egykor némahajó volt, amelyet e századivá buheráltak.

Sokszor elképzeltem, hogy savat öntök a fedélzetére, és végignézem, ahogy

sziszegve és sisteregve elemésztí.

Ahogy felmentem a palánkon, éreztem talpam alatt az enyhe ringatózást. Semmi nem hasonlít ahhoz, amikor az ember hajóra lép, és behunytam a szemem, csak hogy érezzem az imbolygást, akár egy barát kezét a karomon.

Azt szoktam képzelni, hogy mágnesek tépik szét, csavarjai úgy repülnek szerte, mintha egy rajzfilmben esne darabjaira.

– Laura – szólalt meg a hangszóró, mintha nem lettem volna távol hat évig, mintha azóta is mindennap találkoztunk volna. – Laura, hol a nagybátyád?

Gyakran elképzeltem, ahogy széthullik, néma atomokra bomlik.

– Többé már nem Laura a nevem – mondtam. – Hanem Lolo. Semleges nemű vagyok.

– Nem értem – mondta.

– Van hálóhozzáférése – mondtam. – Keress rá a „semleges neműre” és a „biomod műtetre”!

Nem tudhattam, hogy a szünetet a drámai hatás kedvéért tartotta-e, vagy valóban gondja akadt a keresési paraméterek értelmezésével. Aztán megszólalt. – Á, értem. Mikor csináltattad?

– Hat éve.

– Hol van a nagybátyád?

– Halott – mondtam fakó hangon. Reméltem, hogy a gépi intelligenciák is éreznek fájdalmat, ezért megforgattam a kést. – Egy kocsmai verekedésben szúrták le.

A hangja mindig színtelenül csengett, de azt képzeltem/reméltem, hogy bánatot és pánikot hallok ki belőle. – Kinek a tulajdona vagyok most?

– Az enyém. De csak addig, amíg el nem tudlak adni.

– Nem teheted, Laura.

– Lolo. És megtehetem.

– A működéshez szükséges engedélyek – a turisztikai, a sporthorgászati és a hírvivő – nem ruházhatóak át új tulajdonosra. Nem sokat fizetnek azért a hajóért, amelyiket nem tudják használni.

– Ó, nem is tudom – mondtam. – Hulladékvasaként is szép összeget érnél.

Ismét hallgatott. – Dolgoztass, Lolo, és eleget kereshetsz, hogy te és Füge mama is megéljete. A nagybátyádnak voltak utasszállítói szerződésai, és

minden hónapban akad egy-két út olcsó vagy külön turisták számára.

Volt annyi tartása, hogy nem erőltette tovább a dolgot. Nem sok választásom akadt, és ez volt az egyetlen módja, hogy a nagyanyámat és magamat hónapról hónapra eltartsam. A *Mária Magdolnával* sokkal jobb helyzetben voltam, mint Niko vagy Jorge Felipe. Néha megengedhettem magamnak egy új inget vagy lemezt a használtak helyett.

Az év végére megállapodásra jutottunk. Mostanra a hajó már bölcsebb volt annál, semhogy beszélgetni próbáljon velem. Mindenhol velem lehetett volna. Az elülső korláton, a vécében, még az oldaláról függő kis mentőcsónakban is gombmikrofonok sorakoztak. A kabin kivételével mégis mindenhol csendben maradt, és ott is a mélységről, az időjárásról és vízhőmérsékletről beszélt. Én megmondtam neki, merre menjen. Hivatalosan és személytelenül.

Niko kiment a fedélzetre. Nem hibáztattam. A kabinban túl meleg volt. Tudtam, hogy a *Mária Magdolna* figyelmeztetne, ha baj adódik, de szerettem rajta tartani a dolgokon a szemem.

Jorge Felipe megmoccant, kidugta fejét a függőágy pereme fölött. Sötét haja szanaszét állt, akár a törött seprűcirok.

– Reggel van már? – kérdezte reszelős hangon.

– Néhány óra múlva.

– Hol van Niko?

– Kiment cigizni.

Felmordult. – A francba, de rohadt meleg van itt – mondta. Kidugta lábát a durva szövésű takaró alól, és a padlóra dobant. – Maradt levesünk?

– A szekrényben van a termosz.

Mögöttem tiltakozva sípolt a mikrohullámú sütő, ahogy a gombjait nyomogatta hüvelykujjával. A monitor egyenletesen, mákosan zöld volt, a messze a hajó alatti feneket mutatta. Áramlások és gerincek. Azt mondták, egy természetellenesen egyenes vonalról, furcsa kiszögellésről fel lehet ismerni egy roncsot. Valószínűtlen, de hallani ilyesmiről, amolyan „a szomszédok unokatestvérének a barátja mondta” módon.

– Nekem is melegíts! – szoltam.

– Levest vagy kávé?

– Kávé – mondtam, és csörömpölve még egy bögrét tett a mikróba.

Niko jelent meg az ajtóban. – Sellők vannak odakint – mondta. – Vigyázzatok, amikor kiúsztok.

Jorge Felipe átadta a bögrémet, amely olyan forró volt, hogy szinte megégette a bőrömet, ahogy tenyerembe fogtam.

– Rohadt sellők – mondta. – Még a cápáknál is jobban utálok őket. Az egyik összegabalyodott a nővéremmel, majdnem megölte.

– A szigeten majdnem mindenki összegabalyodott már egyszer a nővéreddel. Hozok kávékat és kimegyek – mondta Niko, és úgy is tett.

Jorge Felipe nézte, ahogy eltűnik. – Baromira megszállottja azoknak a sellőknek.

Sellők. A születésem előtt több turista volt. Most is vannak, de nem olyan sokan. Néhányan kifejezetten a strand miatt jöttek. Vagy az olcsó, feketepiaci bio-tudományért. Az egyik alvilági biotudós pedig arra szakosodott, hogy sellőket csináljon belőlük.

Gondolom, egy vagon pénzt fizettek neki érte. A módosított testért, amelyben úszkálhattak és megjátszhatták, mintha mindig is tengeri élőlények lettek volna. Füge mama mondta, hogy az egyik évben különösen népszerű volt.

A tudós azonban vagy nem volt olyan jó, vagy nem volt elég alapos. Vagy nem értette a felhasznált DNS-sel járó összes következményt. Néhányan azt állították, szándékosan csinálta.

Mert a sellők petéket raktak, egyszerre vagy százat, legalábbis az a fajta. A természetes úton születetteket pedig nem irányította emberi agy. Olyanok voltak, akár a cápák – ettek, öltek, ettek. A legtöbb eredetileg ember sellő kiszállt, amikor rájöttek, hogy a tengerek tele vannak vegyszerekkel, és hogy a bálnadalok helyett odalent tengeralattjárók és hajók szonárjait hallják. Amikor az utolsók rádöbbenek, hogy akár tetszik nekik, akár nem, szaporodnak, ők is kimenekültek. Állítólag maradt még egy-kettő, akik a gyerekeikkel együtt a tengerben élnek, és kétszer olyan ádázak, mint bármelyik másik.

– Figyeld a monitort helyettem! – mondtam, és felmentem a fedélzetre. Felkelt a nap, keleten arany, rózsaszín és kék csíkok jelentek meg a *Mária Magdolna* korlátjának lyukai fölött, ahol késsel megszurkáltam. Akár a himlőhelyek a hajó arcán.

Niko a vizet nézte. Fény táncolt fölötte ragyogva. Permet szállt a szélben, csípte a szemet. Sót nyaltam le cserepesedő ajkamról.

– Hol látod őket? – kérdeztem.

Lemutatott, de először semmit nem láttam. Több másodpercbe telt, mire észrevettem az uszonycsapást, az árnyéket, ahogy egy hullám fölemelkedett és visszazúdult.

– Ilyen kint mindig látni őket – mondtam. Niko nem sokat hajózott. Tíz méteren belül hányingere támadt, de Jorge Felipe bevette, hogy elnyerje az együttműködésemet, és francos, émelygés elleni tapasztalattal látta el. Oldalra néztem. Az egyik krétafehér kopolyuként csillogott a nyaka oldalán.

– Tényleg? – kérdezte a vízbe bámulva. Nem nézett felém, ezért az arcát figyeltem, megpróbáltam emlékezetembe vésni a vonásait. Elképzeltem fényképként. Álla egyenes vonalú, borostától sötétlő. Füle előtt dugóhúzóvá pöndörödött volna a huncutkája, ha nem alussza el. Szempillái az enyémnél is hosszabbak voltak. A nap magasabbra kapaszkodott, és a ragyogás felerősödött, míg megfájdult tőle a szemem.

– Vegyél fel egy kalapot! – szoltam Nikónak. – Forró, pocsék napunk lesz.

Bólintott, de maradt, ahol volt. Mondtam volna még mást is neki, de végül vállat vontam és visszamentem. Nekem mindegy. Mégis, amikor megláttam a földön a szalmakalapját, lábammal Jorge Felipe elé toltam, és azt mondtam: – Amikor kifelé mész, vidd már ki Nikónak!

A koralát fölött áttekintve három céges hajót szúrtam ki, mielőtt a Halomhoz értünk volna. Egy pillanatra eltűnődtem, miért vannak olyan messze egymástól, aztán rádöbbenem a szemétsziget méretére. Hatalmas volt – több kilométer széles. A hajók köré gyűltek, motorcsónakjaik szárnyukat kitárva pihentek, hogy feltöltsék napelemeiket.

Ugyanakkor ők is észrevehettek bennünket. Az egyik motorcsónak behúzta ezüsttel szegett árnyéknak tűnő szárnyait, és felénk indult. Ahogy közelebb ért, láttam oldalán és vezetője tükrös sisakján a Novagen logót.

– Ez a hulladék foglalt – dörrent a logóval ellátott hangfal.

Kezemmel szócsövet formálva kiáltottam vissza: – A hulladék nem foglalt, míg nem pányvázták ki. Hacsak nem vontatják be az egészet, nekünk is jogunk van harapni belőle.

– A hulladék foglalt – ismételte a vezető. Végignézett a *Mária Magdolnán*, és lebiggyesztette száját. Nekem többnyire tetszett a hajóm ütött-kopott külleme, de most futólag feltámadt bennem a büszkeség. – Legyél óvatos, kölyök! Ha a szabadúszók lábatlankodnak, balesetek történhetnek.

Tudtam. A céges hajók előszeretettel süllyesztették el a versenytársakat, és vagy egy tucat övön aluli módszerük volt rá.

Jorge Felipe megszólalt mellettem: – Hagyjuk, hogy elkergessenek?

– Nem – feleltem, de biccentettem a vezetőnek, és azt mondtam: – *Mária Magdolna*, hátrálj el!

A másik oldalra húzódtunk.

– Mire készülsz? – kérdezte Niko.

– Kikapcsoljuk a motort, és hagyjuk, hogy a Halmot összegyűjtő áramlatok belesodorjanak – mondtam. – A motortevékenységet figyelik. Sötétedés után nem fogják észrevenni, ahogy belehasítunk. Addig is horgászatot színlelünk. Vagyis még csak nem is színleljük.

Elővettük a horgászfelszerelésünket. A sellők elmaradoztak, és reméltem, hogy találunk egy tisztességes halrajt, vagy legalább fenéklakókat. A Halom körül azonban halott volt az iszap. Műanyag csápok imbolyogtak nyugtalanító hínár gyanánt, és felfalták a horgainkat, mígnem a botok minden hullámnál meghajoltak és ívbe feszültek.

Azt akartam, hogy a céges hajók lássák a zsinórajainkat. Óránként elsüvített mellettünk egy motorcsónak, majd eltűnt a két nagyobb hajó között.

Amikor a nap lenyugodott, lementem a fedélzetről. A többiek követtek. Megnéztem az időjárásjelentést a konzol összekarcolt fémoldalán.

Tovább tartott, mint sejtettem. Mire sikerült a kis lézerekkel kihalásunk egy darabot, kimerítve az akkumulátoraikat, a nap felkelt. Borúsabb napra virradt, és áldottam a ködöt. Nehezebb lesz észrevenni bennünket.

Úgy dolgoztunk, akár a démonok. Kivetettük a horgokat, darabokat szakítottunk ki a Halomból, és a vonóhálóba hajítottuk. A jó anyagot kerestük, az elektronikát, amelyből értékes fém nyerhető ki, tiszta üveget,

emléktárgyakat, amelyeket eladhatunk az Interneten. Kagylókat – ha más hasznunk nincs is, legalább egy hétig lesz mit ennünk. Egy ásványvizes karton hálójának nyomában két kis, sárga kacsa hintázott. Felvettem és betettem őket a zsebembe.

– Mi volt az? – kérdezte Jorge Felipe a könyököm mellől.

– Micsoda mi volt? – Halott moszattal szegett, narancssárga hálót vontam be.

– Mit dugtál a zsebedbe? – Szeme gyanakvón összeszűkül.

Előhúztam a kacsákat, felé nyújtottam. – Kéred az egyiket?

Habozott, a zsebemet bámulta.

– Be akarod dugni a kezed? – kérdeztem. Felé toltam a csípőmet. Dühített a hapsi.

Elvörösödött. – Nem. Csak ne felejtsd el... mindenem osztozunk. Tartsd észben!

– Úgy lesz.

Van egy, a szigeteken őshonos sas. Barnaszárnyúnak nevezzük őket. Tavaly láttam, ahogy Jorge Felipe a kikötőben a turistákkal üzletel, és a kezében egy sast tart.

– Nem akarnak venni egy madarat? – kérdezte, és kenujában ülve felnézett a barna, arany és pénzsínű hajóra. Felemelte a sast.

– Az egy veszélyeztetett faj, fiam – mondta az egyik turista. Naptól kivörösödött arca még jobban kipirult.

Jorge kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá. Aztán kinyújtotta a madarat, egy pillanatra a víz alá nyomta a fejét, és kihúzta a rikácsoló és csapkodó állatot.

A nő felvisított: – Állítsák meg!

– Nem akarnak egy madarat venni? – ismételte Jorge Felipe.

Villámgyorsan elővették a pénzt. Elengedte a barnaszárnyút, és az elrepült. Aznap este mindannyiunknak fizetett egy kört, de még mindig láttam azt az üres tekintetet a szemében. Elgondolkoztatott, mi történt volna, ha a turisták nemet mondanak.

Mire a motorcsónakok észrevettek, már úton voltunk. Látták, mit vontatunk magunk mögött, és a *Mária Magdolna* figyelte a

rádióbeszélgetésüket.

De pontosan az történt, amire számítottam. Túl kis halak voltunk. Nagyobb darabot hasítottunk ki, mint reméltem, de az még ezrede sem volt annak, amit ők habzsoltak fel. Megengedhették maguknak, hogy hagynak néhány dögevőt harapni a koncból.

Jól van, gondoltam, és megparancsoltam a *Mária Magdolnának*, hogy induljon hazafelé. A nehezén már túlvoltunk.

Nem tudtam, mekkorát tévedtem.

Niko a sarkára guggolt a motor mellett, és nézte a napfény játékát a vonóhálóban lévő zsákmányon. Elsötétítette a vizet, de alig látszott, csak néhány műanyagdarab, palack és uszadék lebegett fel a víz felszínének közelébe, akár a kimondatlan gondolatok.

Mellé térdeltem. – Mi a helyzet?

Úgy bámult a vízbe, mintha arra várna, hogy megszólaljon.

– Csendes – mondta.

Jorge Felipe a kabin tetején ült, és műanyag tangóharmonikáján játszott. Kosztól fekete sarkát a létra foka alá feszítette, ahol hagytam elkopni a műanyagot, és egyes szakaszai felfeslettek és szétálltak, akár egy régi fogkefe. Zenéje kilométerekre visszhangzott a víz fölött, egyedüli hangként a csobbanásokon és a sellők füttyén kívül.

– Csend van – mondtam, félig kérdezve, félig kijelentve.

– Az embernek jut ideje gondolkozni.

– Min?

– Nem messze innen születtem. – A napfénypettyes vízben megvonagló, rángó mozgást bámulta.

– Tényleg?

Rám nézett. Szeme csokoládé-, sör- és fahéjszínű volt. – Az anyám azt mondta, hogy az apám közénk tartozott.

Összevontam a szemöldökömet. – Kik közé?

– A sellők közé.

Nevetnem kellett. – Csak ugratott. A sellők nem tudnak kefélni az emberekkel.

– Mielőtt a vízbe ment volna, te hülye!

– Ó – mondtam. – És amikor kijött?

– Anyám azt mondta, sosem jött ki.

– Azt gondolod, még mindig ott van? Ember, azok a gazdag népek, amint rájöttek, hogy a víz bűzlik és zajos, lemondtak róla. Ha nem jött ki, akkor halott.

A közelünkben úszkáló szemetet néztem, amikor megpillantottam, mi indította el benne a gondolatot. A sellők visszatértek. A háló pereme mentén úsztak, amely megremegett, ahogy megcibálták.

– Mit csinálnak? – kérdeztem.

– Tépdesik – mondta Niko. – Figyeltem őket. Darabokat tépnek le belőle. Azt nem tudom, mi célból.

– Nem láttuk őket a Halom körül. Miért épp most?

Niko megvonta a vállát. – Talán az a sok szemét mérgező a számukra. Talán azért nem láttunk a közelében halakat. Itt kisebb. Elviselhetőbb.

Jorge Felipe lesiklott a fedélzetre.

– El kell kergetnünk őket – mondta, és összevont szemöldökkel méregette a zsákmányt.

– Nem – ellenkezett Niko. – Csak néhányan vannak. Különben is csak a laza darabokat tépik le, ami csak lelassít. Talán így még fel is gyorsulunk.

Jorge Felipe számítóan nézett rá. Ahogyan a turistákra egykor. De csak annyit mondott: – Jól van. Ha változna a helyzet, szólj!

Elsétált. Mi tovább álltunk ott és a sellők énekét hallgattuk.

Eszembe jutott, hogy megfoghatnám Niko kezét, de mit értem volna vele? És ha elhúzódik? Végül visszamentem, hogy ellenőrizzem az útvonalunkat.

Estére a sellők olyan sűrűn nyüzsögtek a vízben, hogy láttam, ahogy a saját halmunk összezsugorodik, akár egy vízbe ejtett pezsgőtabletta.

Jorge Felipe puskával a kézben jött elő.

– Nem! – kiáltotta Niko.

Jorge Felipe elmosolyodott. – Ha nem akarod, hogy lelőjem őket, Niko, akkor a te részedből csipegetnek. Ismerd el, hogy az enyém, és akkor egy pikkelyüket sem éri kár.

– Jól van.

– Ez nem igazságos – tiltakoztam. – Ő is ugyanolyan keményen dolgozott, hogy bevontassa a cuccot.

Jorge Felipe a vízre célzott.

– Semmi baj – mondta nekem Niko.

Azt gondoltam, hogy megosztom vele a részemet. Nem jut elég a választáshoz, de a fele meglesz. Niko pedig tartozni fog nekem. Az nem lenne rossz.

Tudtam, milyen választást fogok hozni. Niko a fiúkat szerette. Én pedig Nikót. Egyszerű a képlet. Ezt jelenti a választás. Eldöntheted, milyen nemű akarsz lenni és mikor. Nem kényszerítik rád a szexet, amikor nem állsz rá készen.

A *Mária Magdolna* mindent lát, ami a fedélzeti kamerák távolságán belül van. Nem kellett volna meglepődnöm azon, hogy amikor bementem a kabinba, megszólalt: – Tetszik neked Niko, igaz?

– Fogd be! – mondtam. Néztam a kijelzőt. A sellők húsos árnyékokként hullámoztak rajta.

– Nem bízom Jorge Felipében.

– Én sem. De akkor is fogd be!

– Lolo – mondta. – Megbocsátod valaha azt, ami történt?

Előrenyúltam és kikapcsoltam a hangját.

Mégis meglepett, amikor Jorge Felipe mozgásba lendült. Robotpilótára kapcsoltam a hajót, és úgy döntöttem, szundítok kicsit a függőágyban. Arra ébredtem, hogy a ruháimban kotorászik.

– Mit szedtél fel, mi? Mit találtál a vízben? – sziszegte. Lehelete állott kávétól, cigarettától és fémtől bűzlött.

– Semmit nem találtam – mondtam, és félretoltam.

– Igaz, amit mondanak? Nincs se farkad, se pinád? – Az ujjai tovább kutattak.

Megpróbáltam felkiáltani, de a másik keze a számra tapadt.

– Mindannyian akarjuk ezt a pénzt, igaz? – kérdezte. – De nekem szükségem is van rá. Te maradhatsz ugyanolyan korcs és továbbra is csorgathatod a nyálad Niko után. Ő pedig folytathatja a szerencsétlenkedést. Én viszont elhúzólok innen. De eszembe jutottál, és hogy nem akarsz, hogy bárki kekeckedjen veled. Add a részedet, különben még jobban tönkreteszlek, mint amilyen most vagy!

Ha nem kapcsoltam volna ki *Mária Magdolna* hangját, figyelmeztetett volna. De hiszen korábban sem tette.

– Jó leszel? – kérdezte Jorge Felipe. Bólintottam. Levette kezét a számról.

– Senki nem fog veled többet hajóra szállni.

Fölnevetett. – A világ sooookkal nagyobb hely ennél, te rohadt *chicoca*. A pénzen megveszem a jegyet kifelé.

Eszembe jutott a puska. Meddig hajlandó elmenni, hogy megszerezze azt a jegyet? – Jól van – mondtam. A számnak olyan íze volt, mint a dohányfoltoknak az ujjain.

Ajka perzselte a fületem. – Oké, *chicoca*. Viselkedj jól, és akkor én is jó leszek.

Hallottam, hogy az ajtó kinyílik és becsukódik, ahogy elmegy. Remegve kikászálódtam a függőágyból, és az irányítópulthoz mentem. Bekapcsoltam a *Mária Magdolna* hangját.

– Nem bízatsz meg benne – mondta.

A pánik peremén fölnevettem. – Nem mondod. Van bárki, akiben megbízhatok?

Ha ember lett volna, talán azt mondta volna, „én”.

De gép lévén okosabb volt ennél. Csak hallgatott.

Amikor kicsi voltam, imádtam a *Mária Magdolnát* és szerettem a fedélzetén

lenni. Azt képzeltem, hogy az anyám, és amikor Mami meghalt, nem a mennybe ment, hanem a lelke a hajóba költözött, hogy vigyázzon rám.

A nagybátyámat is szerettem. Hagyta, hogy az ölében ülve vezessem a hajót, a fedélzeten rohangálva ellenőrizzem a köteleket és tisztán tartsam a sekliket, hadd horgásszak cápákat és rájákat. Egyszer, amikor a Domingo tábornok-híd alatt hazafelé tartottunk, a vízbe mutatott.

Először úgy láttam, mintha hatalmas, barna buborékok bugyognának fel a vízben. Aztán rájöttem, hogy vagy száz rája úszik a vízben.

Valahová, nem tudom, hová.

Megvárta, míg betöltöm a tizenhármát. Nem tudom, miért. Azon a születésnapon ugyanolyan sovány és fejletlen voltam, mint tizenkettedik esztendőm utolsó napján. Kivitt a *Mária Magdolnával*, és várt, amíg messze kint voltunk a tengeren.

Megerőszakolt. Amikor végzett, azt mondta, ha feljelentem, ő börtönbe kerül. A nagyanyámnak nem lesz támasza.

Másnap jelentkeztem a szabadügynökségben. Bementem a klinikára és elmondtam, mi történt. Hogy egy idegen volt, és nemfosztott akarok lenni. Megpróbáltak lebeszélni róla. Jogilag kötelező ezt tenniük, de én hajthatatlan voltam. Így aztán megtették, és pár évig az utcán éltem. Amíg nem jöttek értem és mondták el, hogy a nagybátyám halott. A *Mária Magdolna*, amely végig hallgatott, az enyém volt.

Hallottam Jorge Felipét a fedélzeten, ahogy ismét a tangóharmonikáján játszik. Kíváncsi voltam, mit csinál Niko. Biztos a sellőket nézi.

– Nem tudom, mit tegyek – mondtam magamnak. De a hajó válaszolt.

– Nem bízhatasz benne.

– Mondj valami olyat, amit nem tudok – feleltem.

A kijelzőn a sellők homályos árnyékai keresztezték a hulladék halvány vonalát. Kíváncsi voltam, mit akarnak, mit tesznek a műanyaggal és rongyokkal, amiket elcibálnak tőlünk. Elképzelni sem tudtam, hogy bárki bármit megtartson a tenger mélyén a kopoltyúikban áramló vízen és az ereikben áramló véren kívül.

Amikor Jorge Felipe bement kávéfőzni, Niko mellé guggoltam. Még mindig a sellőket bámulta. Sürgetően megszólaltam: – Niko, Jorge Felipe talán

megpróbálkozik valamivel, mielőtt partra szállnánk. Te és az én részem is magának akarja. A hajót is szeretné. Kapzsi egy rohadék.

Niko a vízbe bámult. – Gondolod, hogy az apám ott van valahol?

– Be vagy szívva?

Szembogara akkorára tágult, mint egy-egy lepényhal. A fedélzeten egy bögre állt mellette. – Azt Jorge Felipe hozta neked?

– Aha – mondta. Érte nyúlt, de átöntöttem a korlát fölött a maradékot.

– Szedd össze magad, Niko! – szóltam rá. – Élet-halál kérdése. Tizenhat óránk maradt. Nem fog próbálkozni, míg nem marad már csak pár óra. Lusta.

Nem tudtam megállapítani, felfogta-e a szavaimat. Orcája mérges vörösen égett a naptól. Bementem, levettem a nagybátyám régi baseballsapkáját, és kivittem neki. Karját kilógatta a korláton. Megragadtam és behúztam.

– Megharapnak vagy berántanak – mondtam. – Érted, amit mondok?

Jorge Felipe vigyorogva kinézett a kabinból. – Jól érzed magad, Niko? Meg szeretnéd látogatni apucit, pancsiznál kicsit? – Ujjával intett Nikónak.

– Ne mondj ilyeneket! – szóltam rá. – Ne hallgass rá, Niko!

Valami csobbant mögöttünk a vízben, mire hátrafordultunk. Egy hatalmas sellő félig kibukkanva a vízből a szeméthalomra húzódkodott. Nem tudtuk megállapítani, mit akar – megragadni valamit? Párosodni vele?

A puska elsült. A sellő hátrazuhant, miközben Niko úgy üvöltött, mintha őt lőtték volna meg. Megfordultam, és láttam, ahogy a cső Niko felé fordul, de nem tehettem semmit, máris felugatott. A fiú összerándult és a vonóháló posványába esett.

Kezei haldokló madarakként vergődtek a vízben. Valami aláhúzta, talán a sellők, talán a háló súlya.

Megpróbáltam elkapni, de Jorge Felipe megragadta a galléromat és fájdalmasan megrántva nyakamat hátrahúzott. A kintől kétrét görnyedtem, és égő torkom sajgásán át levegő után kaptam.

– Kár Nikóért – mondta Jorge Felipe. – De szükségem van rád, hogy vezesd a hajót. Menj be, és maradj távol a zúrtól! – A kabin felé lökött, én pedig bebotladoztam, kizárva a szelet és a víz morajlását.

Zihálva álltam, kezem az irányítópulton. Azon gondolkoztam, Niko gyorsan megfulladt-e. Hogy így akart-e Jorge Felipe megölni engem is. Körülöttem

zümögött és morgott a hajó, géphangjai egykor olyan biztonságosnak érződtek, mintha anyám méhében lennék.

Vártam, hogy mondjon valamit, bármit. Vajon azt várta, hogy a segítségét kérjem? Vagy tudta, hogy nem tehet semmit?

A zümögésen túl hallottam a sellők énekét, egy nyüsztést, amely átvisszhangzott a fémen és beleivódott a *Mária Magdolna* szokásos morájába.

Amikor megkérdeztem: – Még mennyi? – nem tett úgy, mintha nem értette volna a kérdést.

– Tizenöt óra, húsz perc.

– Van fegyver a fedélzeten, amiről nem tudok? – Felidéztem a nagybátyám képét valamivel, bármivel. Egy szigonypuskával vagy cápakéssel. Valamivel, ami gonosz, halálos és férfias.

De azt felelte: – Nincs. – Ugyanaz a színtelen hang, mint amit mindig használt.

Legszívesebben sírtam volna, de az lányos lett volna. Azon már túlléptem. A *Mária Magdolna* gazdája voltam. Valahogy megölöm Jorge Felipét és megbosszulom a barátomat.

Hogyan, azt nem tudtam.

Kintről csapkodás hallatszott, valami belegabalyodott a hálóba. Kibújtam az ajtón, miközben Jorge Felipe a vízbe bámult. Félrelöktem, egy pillanatig nem voltam biztos benne, megakadályozza-e. Aztán a kezei ott voltak az enyémelek mellett, és segített a hajóra húzni a levegőért kapkodó Nikót.

– Isten hozott megint, haver! – mondta, miközben Niko négykézlábra rogyott és vizet és epét hányt a fedélzetre.

Egy pillanatig azt hittem, minden rendben lesz. Meggondolta magát a megölésünkkel kapcsolatban. Kikötünk, eladjuk a zsákmányt, odaadjuk neki a pénzt és elválnak útjaink.

Láttam rajta, hogy a gondolataimat találgatja. Csak a puskájára tette a kezét és rám mosolygott. Észrevette, hogy visszatért a félelmem, és ez még szélesebb mosolyra ingerelte.

A hátam mögött Niko zihált és köpködött. A hullámok sziszegése és locsogása mellett más hang is hallatszott. *Mária Magdolna*, ahogy suttog, susog. Mit mondott neki? Mi játszódott le a fejében, mit látott, amíg a víz alatt

volt? Vajon odaúsztak-e a sellők, hogy az arcába bámuljanak, üres szemmel, akár a tél, ott volt-e az apja, akit örületbe kergetett a magány és a tenger éneke, ránézett-e a fiára gondolatok nélküli fejében ülő szemével?

Fölálltam. Jorge Felipe engem nézett. Ha a kabinba zárkózzom, mennyi idő, míg betör? De amikor az ajtó felé indultam, félrehessegetett.

– Ne most – mondta, és a hangjában csengő megbánás, úgy véltem, inkább annak az időnek szól, amit majd ébren a kormánykerék mellett kell eltöltenie.

A hajó suttogott, még mindig suttogott Nikóhoz. Miért nem figyelmeztetett engem? Tudnia kellett, mi készülődött a látóhatáron túl, akár egy vihar. Biztosan nem én voltam az első.

Jorge Felipe felé fordultam, idegeimen a *Mária Magdolna* hangja zümmögött, akár egy rossz villanykörte. Aztán a fedélzeten megváltozott a súly eloszlása, Niko léptei előrecsattogtak, megragadta Jorge Felipét, és elhárított, míg mindketten bele nem zuhantak a háló és a sellők kavargásába.

Egy mesében a sellők visszahozták volna Nikót a felszínre, miközben Jorge Felipét lent tartják és éles papagájcsőrükkel tépdésik. Némelyik történetben delfinek mentették meg a fuldokló tengerészeket, amikor még éltek delfinek. A bálnák pedig megszólították a halászhajókat, amelyek mellett elúsztak a tiszta égbolton ragyogó csillagok alatt, a tengerben, amelyben nem daloltak sellők.

Azonban senki nem bukkant a felszínre. Nagy köröket írtam le a hajóval, újra meg újra megpörgetve a vonóhálót. Végül szóltam a *Mária Magdolnának*, hogy vigyen haza bennünket. Esni kezdett, komoran és kitartóan, ami azt jelzi, a tél karnyújtásnyira van.

Kivettem zsebemből a sárga kacsákat, és az irányítópultra tettem. Mit hitt Jorge Felipe, mit találtam? A kijelzőre bámultam és a föld csontjainak lassú hullámzására és fodrozódására, mélyen a hideg víz alatt.

– Mit mondtál Nikónak? – kérdeztem.

– Azt mondtam neki, hogy az apja meghal, ha nem védi meg Jorge Felipétől. És bekapcsoltam az ultrahangot. Hatott az idegrendszerére.

Összerázkódtam. – Én is azt éreztem?

– Elvileg nincs tartós hatása.

– Kösz – mondtam. Három tasak cukrot és tejpört kevertem a kávémba. Amikor kivettem mikrohullámú sütőből, szinte túl forró volt ahhoz, hogy megigyam, de tenyerem között dédelgettem, hálásan a melegért.

Alhattam volna. De valahányszor lefeküdtem a függőágyba, Jorge Felipe szagát éreztem, és azt hittem, hallom, ahogy kimászik a vízből.

Végül kimentem és figyeltem a vizet mögöttünk. A *Mária Magdolna* bekapcsolta nekem a rádiót, halk salsaritmus lüktetett szavak nélkül, amiket megérthettem volna. Esett, és hallottam a fedélzeten az esőcseppek kopogását a műanyag ponyván, amelyet a fejemre húztam.

Mire visszaértem a kikötőbe, a sellők néhány roncson kívül mindent kitéptek a hálóból. Szerencsém lesz, ha össze tudom kaparni a kávé árát, nem beszélve az elhasznált benzínről. Nem számít. Még néhány évszak, és ha óvatos vagyok, meglesz a szükséges pénz. Hacsak nem üt be katasztrófa.

Egyik tetem sem volt a hálóban. Talán Niko apja magával vitte a fiát.

A szél és az eső szinte lesodort a fedélzetről, ahogy a vízbe bámultam. A zöld háló alig látható vádként vonaglott a sötétségben.

A *Mária Magdolna* utánam kiáltott, ahogy évek óta nem mert. – Szép álmokat, Lolo! Add át üdvözetem Füge mamának!

Megtorpantam, és félig visszafordultam. Alig láttam a körvonalait a korbácsoló esőben.

Olyakor elképzeltem, hogy felgyújtom. Néha arra gondoltam, hogy kiviszem egy zátonyhoz, és lyukakat fúrok a testébe. Máskor azt képzeltem, hogy összetörik a hullámok, vagy egy földrengés, vagy egy hatalmas vörös bika, amely végigrobog az utcákon.

De hosszú volt a tél, és magányos lesz otthon a nagyanyámmal. Magányosabb, mint a tenger vele, miközben kísért a sellők éneke.

– Jó éjt, *Mária Magdolna* – mondtam.

fordította Kleinheincz Csilla

*A novella címéhez Kálnoky László fordítását használtuk fel
(T.S. Eliot: J. Alfred Prufrock szerelmes éneke)*

A szerzőről

Cat Rambo Amerika északnyugati partján él és ír. Művei olyan magazinokban jelentek meg, mint az Asimov's, a Tor.com és a Weird tales. Novelláskötete, az *Eyes Like Sky and Coal and Moonlight* 2010-ben az Endeavour Award döntőse volt. További információk a műveiről a honlapján található: <http://www.kittywumpus.net>